

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **V. S.**, narozený dne X
bytem X, X
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Vodičkou, LL.M.
sídlem Kyjevská 77, 326 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2018, č.j. MV-92092-9/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty byla zamítnuta a doba platnosti zaměstnanecké karty nebyla prodloužena podle § 44a odst. 10 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v aktuálním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je dán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zjištěna jiná závažná překážka pobytu žadatele na území [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 6. 2017, č.j. OAM-15984-22/ZM-2016, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 12. 2018, č.j. MV-92092-9/SO-2017].

Žaloba

2. Žalobce namítá, že žádal, aby mu bylo umožněno se k věci opětovně vyjádřit, neboť při prvním výsledku nebyl zastoupen žádnou osobou, která by byla s to se orientovat ve složitých ustanoveních zákona o pobytu cizinců, a nebyl tudíž schopen náležitě vnímat význam otázek, které mu byly úředními osobami kladeny. Žalobce má za to, že otázky mu byly kladeny kapciózním způsobem. Na této skutečnosti nic nemění, že u prvotního výsledku byly přítomny dvě úřední osoby a tlumočník, neboť žalobce je v otázkách cizineckého práva ČR naprostým laikem, který není s to posoudit význam dotazů, které jsou mu kladeny. Teprve poté, co byl ze strany své tehdejší zmocněnkyně vyrozuměn o důsledcích své výpovědi, rozhodl se žalobce žádat správní orgán I. stupně o další možnost se k věci vyjádřit, což mu již nebylo umožněno.
3. O tom, jaká je jazyková vybavenost žalobce v oblasti českého jazyka, přitom nemohly mít správní orgány pochybnosti, neboť pokud měl žalobce hovořit sám, vyjadřoval se velmi prostým jazykem („*Jsem dělník, práce, kterou nechce dělat nikdo z Čechů, prosím mně prodloužit povolení. Děkuji.*“). Je skutečně absurdní, pokud správní orgány poučují žalobce o nuancích zákona o pobytu cizinců a o tom, jak měl postupovat, je-li na první pohled zřejmé, že žalobce není schopen plné orientace ve složité problematice zákona o pobytu cizinců. Takovému účastníku by naopak bylo na místě poskytnout co nejširší poučení, a to jak v oblasti procesního, tak hmotného práva, jak to vyžaduje § 4 odst. 2 správního řádu.
4. Pokud žalovaná tento postup správního orgánu I. stupně aprobovala, dle názoru žalobce pochybila a ve svém důsledku porušila procesní práva žalobce jakožto účastníka řízení dle správního řádu. Argumentaci žalované, že dodatečný výsledek by vedl jen k průtahům, považuje žalobce za naprosto cynickou, pokud se přihledne k délce řízení před správními orgány (jen odvolací řízení u žalované trvalo rok a půl a řízení před správním orgánem I. stupně trvalo 7 měsíců). Opakovaný výsledek by přitom správní řízení neprodloužil o více než 2 týdny.
5. Žalobce se seznámil s rozsahem pracovních cest, které na pokyn svého zaměstnavatele v rozhodném období vykonal, a konstatuje, že tento neodpovídá skutečností jím uváděným při jeho prvotním výsledku. I proto žádal žalobce správní orgán I. stupně, aby mohl ve věci opětovně vypovídat.
6. Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalované za nezákonné, neboť skutkový stav nebyl náležitě zjištěn a objasněn, přestože žalobce žádal, aby se k věci mohl vyjádřit formou svého opakovaného výsledku.

Vyjádření žalované k žalobě

7. K žalobní námitce, že žalobci nebylo umožněno se ve věci opakovaně vyjádřit při dalším výsledku, žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně provedl výsledek žalobce dne 11. 4. 2017 (viz protokol o výsledku č.j. OAM-15984-15/ZM-2016). Přítomna u výsledku byla i tlumočnice zapsaná v seznamu tlumočnicků. Žalobce byl poučen, protokol podepsal a nevznesl proti němu žádné připomínky. Na závěr výsledku byl žalobce správním orgánem I. stupně tázán, zda by chtěl sdělit nějaké důležité skutečnosti, které dosud nebyly objasněny, tuto možnost žalobce odmítl. Žalovaná je toho názoru, že další výsledek žalobce by byl nadbytečný a v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Žalovaná uvádí, že otázky byly ze strany správního orgánu I. stupně kladeny jasně, srozumitelně a jednoznačně. Žalobce na položené otázky odpovídal, v průběhu výsledku neuvedl, že by otázce nerozuměl. Výpověď žalobce byla autentická. Z provedeného výsledku jednoznačně vyplynulo, že žalobce fakticky vykonával práci v rozporu s rozhodnutím o povolení k zaměstnání, když opakovaně u výsledku uvedl, že ho

úkolují, kontrolují jeho docházku mistři ze společnosti WEILER Holoubkov s.r.o., dokonce se s nimi domlouvá ohledně dovolené. Žalovaná zastává názor, že výsledkem provedeným dne 11. 4. 2017 byl dostatečně zjištěn skutkový stav dle § 3 správního řádu a opětovná výpověď žalobce by byla účelová.

8. Ve zbylém rozsahu žalovaná plně odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál.

Replika

9. Žalobce považuje za podstatnou především otázku neschopnosti samostatně (tj. bez zástupce) porozumět smyslu otázek, které mu byly kladeny. Otázky mu byly kladeny kapciózním způsobem, případně nebyly odpovědi žalobce v plném rozsahu v protokolu zachyceny, neboť byly „ztraceny v překladu“. Vzhledem k tomu je zcela nepochopitelné, z jakého důvodu nebylo žalobci umožněno, aby se k věci opakovaně vyjádřil. Argument žalované hospodárností a rychlostí řízení je naprosto cynický, uvážíme-li délku řízení před správními orgány. Postup správního orgánu I. stupně i žalované považuje žalobce za likvidační. Způsob, jakým správní orgány vykonávaly veřejnou moc, považuje žalobce za nepřipustný, neboť tím bylo zasaženo do jeho procesních práv. Žalobce je dělník, který nemá absolutně žádnou šanci se bez zástupce orientovat ve složité problematice cizineckého práva. Žalobce neovládal český jazyk a nebyl schopen přesně vyhodnotit smysl otázek, které mu byly kladeny. Správní orgány považovaly zřejmě dodatečný výsledek žalobce za účasti zástupce za jakési obtěžování, neboť přece již měly dostatečné „střelivo“ pro zamítnutí žádosti žalobce, neboť žalobce ve své naivitě – nic zlého netuše – odpovídal tak, jak správní orgán potřeboval. Z pohledu správních orgánů byl tedy nejspíše požadavek žalobce na dodatečný výsledek jen zbytečnou komplikací na cestě ke kýženému zamítnutí žádosti žalobce. Žalobce předkládá cestovní příkazy, které si vyžádal od svého zaměstnavatele. Jedná se o cesty v následujících obdobích a dnech: srpen 2016 – 1.8., 2.8., 4.8., 9.8., 10.8., 11.8., 24.8., 26.8., 29.8., 30.8.; září 2016 – 1.9., 2.9., 7.9., 8.9., 9.9., 13.9., 19.9., 26.9., 27.9.; říjen 2016 – 4.10., 6.10., 10.10., 12.10., 14.10., 20.10., 25.10., 26.10., 31.10.; listopad 2016 – 1.11., 2.11., 11.11., 14.11., 15.11., 23.11., 24.11., 28.11., 29.11., 30.11.; prosinec 2016 – 1.12., 2.12., 5.12., 6.12., 9.12., 13.12., 14.12., 19.12., 20.12.; leden 2017 – 3.1., 4.1., 5.1., 10.1., 16.1., 17.1., 18.1., 19.1., 31.1.; březen 2017 – 3.3., 6.3., 7.3., 10.3., 20.3., 21.3., 23.3., 24.3., 28.3., 29.3.; duben 2017 – 3.4., 4.4., 7.4., 11.4., 12.4., 19.4., 24.4., 25.4., 26.4., 28.4. Z cestovních příkazů nevyplývá, že by rozsah pracovních cest žalobce byl nepřiměřený, aby bylo možno dovodit, že žalobce vykonával práci v rozporu s vydaným rozhodnutím o povolení k zaměstnání. Rozsahem pracovních cest žalobce se přitom správní orgány vůbec nezabývaly. Lze tedy soudit, že neúplně zjistily skutkový stav.

Posouzení věci krajským soudem

10. Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.
11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
12. K tomu soud poznamenává, že z žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].
13. K obsahovým náležitostem žalobních bodů zaujal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tyto názory: „*Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispozitivní a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu*

dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceho advokáta.“ (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

14. Žaloba není důvodná.
15. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závažné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.*
16. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.*
17. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
18. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlohodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
19. Žalobce namítá, že se k věci nemohl vyjádřit formou svého opakovaného výslechu.
20. Dne 21. 11. 2016 žalobce podal Ministerstvu vnitra žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Dne 31. 1. 2017 správní orgán provedl výslech svědkyně Ing. O. P., předsedy představenstva družstva ALMAX WORK-Holding. Dne 11. 4. 2017 správní orgán provedl účastnický výslech žalobce (viz protokol o výslechu žadatele ze dne 11. 4. 2017, č.j. OAM-15984-16/ZM-2016). Podáním datovaným dne 3. 5. 2017 a došlým správnímu orgánu dne 10. 5. 2017 žalobce, zastoupený Ing. O. P., požádal o provedení dodatečného výslechu, protože nebyly uvedeny všechny významné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2017, č.j. OAM-15984-22/ZM-2016, Ministerstvo vnitra žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítlo a dobu platnosti zaměstnanecké karty neprodloužilo, neboť je dán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žadatele na území. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2018, č.j. MV-92092-9/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 6. 2017, č.j. OAM-15984-22/ZM-2016, potvrdila.
21. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná mimo jiné uvedla, že v případě účastníka řízení nelze hovořit pouze o krátkodobých služebních cestách, neboť sám účastník řízení v průběhu výslechu do protokolu opakovaně uvedl, že je vyslán i na několikaměsíční služební cesty, což následně stvrdil svým podpisem. Odvoláním napadené rozhodnutí v tomto směru vychází z klíčových podkladů obsažených ve spisovém materiálu, a to především z tvrzení účastníka řízení během výslechu ze dne 11. 4. 2017. Dle výpovědi účastníka řízení tento pracoval od 5. 1. 2016 mimo povolená místa výkonu práce, tedy v Holoubkově. Na toto místo však vydanou zaměstnaneckou kartu neměl. Rovněž od 5. 1. 2016 pracoval účastník řízení v Holoubkově v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Účastník řízení svá tvrzení o tom, že byl vyslán na pracovní cesty, za které řádně obdržel cestovní náhrady, nedoložil žádnými důkazy. Podstatou zjištění správního orgánu I. stupně bylo, že účastník řízení dlouhodobě vykonával pracovní činnost mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání. Taková skutečnost tak nepochybně nemohla být hodnocena

jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném do 28. 7. 2017. To bylo dále odůvodněno tím, že povolení k zaměstnání je nepřenosné a vztahuje se pouze na druh práce, místo výkonu práce a zaměstnavatele v něm uvedené, přičemž si měl účastník řízení podat žádost u udělení souhlasu se změnou místa výkonu práce v souladu s § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a poté požádat o nové povolení k zaměstnání v návaznosti na změnu místa výkonu práce. Jak sám účastník řízení při výslechu uvedl, o účastníka řízení se nestarají lidé z ALMAX WORK-Holding, družstva, ale lidé ze společnosti WEILER Holoubkov s.r.o. Dle jeho slov mu práci zadává pan P. ze společnosti WEILER Holoubkov s.r.o. Tento rovněž kontroluje docházku účastníka řízení, dohlíží na plnění časových požadavků na vyhotovení práce, v případě nepřítomnosti účastníka řízení na pracovišti sděluje účastník řízení tuto informaci rovněž panu P., který také určuje, kdy bude mít účastník řízení pracovní pauzu či dovolenou. Pan P. rovněž účastníku řízení zajišťuje pracovní pomůcky, účastník řízení s ním řeší opravy porouchaných zařízení a další věci. Kvalitu práce účastníka řízení kontrolují zaměstnanci ze společnosti WEILER Holoubkov s.r.o., nikoli z ALMAX WORK-Holding, družstva. Pokud správní orgán I. stupně zjistil, že účastník řízení vykonává zaměstnání v rozporu se zaměstnaneckou kartou, byl oprávněn učinit závěr, že tato činnost je nelegální prací ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném do 28. 7. 2017. Výkon nelegální práce lze podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Námitku účastníka řízení, že při výslechu s účastníkem řízení došlo k hrubému překroucení jeho výpovědi, Komise nepovažuje za důvodnou. Při prováděném výslechu účastníka řízení dne 11. 4. 2017 byly přítomny dvě úřední osoby a soudní tlumočník. Všechny přítomné osoby včetně účastníka řízení stvrdily protokol o výslechu účastníka řízení svým podpisem, čímž potvrdily korektnost jeho obsahu, a proti kterému nevznesly jakékoli připomínky. Účastník řízení sice před vydáním napadeného rozhodnutí požádal prostřednictvím zmocněné zástupkyně o provedení dalšího výslechu, čemuž správní orgán I. stupně nevyhověl a Komise s názorem správního orgánu I. stupně zcela souhlasí, neboť účastník řízení měl možnost veškeré skutečnosti správnímu orgánu I. stupně sdělit při výslechu dne 11. 4. 2017. Na závěr výslechu byl účastník řízení správním orgánem I. stupně tázán, zda by chtěl sdělit nějaké důležité skutečnosti, které dosud nebyly objasněny, tuto možnost účastník řízení odmítl. Komise se ztotožňuje s tvrzením správního orgánu I. stupně, že další výslech by měl za následek průtahy ve správním řízení a stav věci již byl dostatečným způsobem objasněn. Rozsah absolvovaných pracovních cest nebylo dle Komise nutno dále zkoumat, jelikož tento byl samotným účastníkem řízení sdělen při výslechu dne 11. 4. 2017. Kdo jiný by mohl lépe vypovědět, kdy byl a nebyl na pracovní cestě než sám účastník řízení, jenž tyto cesty osobně absolvoval.

22. Správní orgán prvního stupně založil své zamítavé rozhodnutí zejména na těchto skutkových zjištěních: Žadatel při účastnickém výslechu dne 11. 4. 2017 mimo jiné uvedl, že jej družstvo vysílá na služební cesty do Holoubkova na základě cestovních příkazů. Na otázku *Od kdy pracujete v Holoubkově?* odpověděl: *„Od 05.01.2016. Od tohoto data až do současné doby pracuji pouze v Holoubkově, nikoliv v Dýšíně a v Tylově.“* Na otázku *Kde Vás v současné době najdeme, máte rozpis i na další týdny?* mimo jiné odpověděl: *„Budu v Holoubkově.“* Na otázku *Uveďte, kdy a kde jste byl na služební cestě od Vašeho zaměstnání, členství v družstvu?* žadatel odpověděl: *„Od 05.01.2016 jsem byl na služebních cestách jen v Holoubkově. Na jiných služebních cestách jsem nebyl.“* V neposlední řadě také uvedl: *„Každý měsíc na konci dostávám cestovní příkaz na další měsíc.“* Z výslechu žadatele vyplývá, že v průběhu vydané zaměstnanecké karty s platností od 31. 3. 2015 do 14. 1. 2017, kdy měl být zaměstnán a pracovat pro ALMAX WORK, družstvo, na pozici Seřizovači a obsluha ostatních obráběcích strojů (kromě dřevoobráběcích) (72239) s místy výkonu práce Tylova 1/57, Plzeň, a U slévárny 207, Dýšina, od 5. 1. 2016 minimálně do dne konání výslechu pracoval pro zaměstnavatele mimo povolená místa výkonu práce, tedy v Holoubkově, ale na toto místo vydanou zaměstnaneckou kartu, respektive udělený souhlas, neměl. Poté měl pracovat na základě doloženého povolení k zaměstnání pro ALMAX WORK-Holding, družstvo, na pozici Seřizovači a obsluha ostatních obráběcích strojů (kromě dřevoobráběcích) (72239), s místy výkonu práce Tylova 1/57, Plzeň, a U slévárny 207, Dýšina,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ale stále soustavně pracoval pro zaměstnavatele mimo povolená místa výkonu práce, tedy v Holoubkově, ale na toto místo výkonu práce však žadatel vydané povolení k zaměstnání neměl. Při výslechu dne 11. 4. 2017 byl žadatel dále dotazován ohledně jeho činnosti v Holoubkově. Z výslechu je patrné, že se o žadatele nestarají lidé z ALMAX WORK-Holding, družstva, ale lidé z firmy Weiler Holoubkov s.r.o., která má v areálu v Holoubkově rovněž provozovnu a vykonává zde svoji činnost. Zaměstnanci, potažmo mistři z firmy Weiler s.r.o. žadatele úkolují, kontrolují jeho docházku, dokonce se s nimi domlouvá ohledně dovolené. Za zmínku stojí například odpovědi na následující otázky. Na otázku Kdo Vás na adrese Holoubkov úkoluje, zadává Vám práci? žadatel odpověděl: „Pan P. z firmy Weiler má plán obrábění, on zadává práci.“ Na otázku Kdo docházku kontroluje? žadatel odpověděl: „Kontroluje ji mistr pan J. P., z firmy Weiler.“ Na otázku Pokud byste byl nemocný, komu to dáte vědět? žadatel odpověděl: „Möbu zavolat na Almax, nebo zavolám přímo do Weileru. Včera jsem řekl panu P., že dnes nebudu, protože mám pohovor na policii. Na dnešek mi dal pan P. volno.“ Z výslechu jednoznačně vyplývá a není pochyb, že se jedná o agenturní zaměstnávání. ALMAX WORK-Holding, družstvo, žadatele fakticky přiděluje k jinému uživateli, tedy jiné firmě, v tomto případě v areálu v Holoubkově k firmě Weiler Holoubkov s.r.o., jejichž zaměstnanci se o žadatele starají, přidělují mu práci, kontrolují kvalitu hotové práce atd. Je tedy zřejmé, že žadatel je přidělován zaměstnavatelem k výkonu práce pro uživatele.

23. K tomu soud konstatuje, že žalobce se k účastnickému výslechu dostavil s Mgr. Uljanou Suchánkovou, tlumočnickem pro jazyk ruský a ukrajinský, kteréhožto tlumočnicka si obstaral na své náklady sám. Před zahájením výslechu byl žalobce správním orgánem poučen o svých procesních právech a povinnostech. Na konci protokolu o výslechu je text: *Osoby přítomné výslechu byly seznámeny s obsahem protokolu, souhlasí s jeho obsahem a nežadají doplnění.* Každá z osmi stran protokolu je vlastnoručně podepsána žalobcem, dvěma úředními osobami a tlumočnickem.
24. Z rekapitulace prvoinstančního a odvolacího rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány nezaložily svá rozhodnutí na odpovědích žalobce na složitá ustanovení zákona o pobytu cizinců, nýbrž na jednoduché otázky týkající se jeho práce. I kdyby žalobce měl zástupce již v době výslechu, taková osoba by zásadně nebyla oprávněna do průběhu výslechu zasahovat. Na položené otázky odpovídal žalobce věcně a logicky, lze tak mít za to, že otázkám správního orgánu – za pomoci tlumočnice – náležitě porozuměl. Ostatně svědkyně Ing. O. P. vypověděla, že žalobce *rozumí česky*. Otázky byly pokládány jasně a srozumitelně bez předstírání klamavých a nepravdivých okolností nebo naznačení toho, jak na ně odpovědět. Soud tudíž neshledal, že by žalobci byly otázky kladeny kapiózním způsobem. Soud věří žalobci, že teprve poté, co byl ze strany své tehdejší zmocněnkyně vyrozuměn o důsledcích své výpovědi, rozhodl se žádat správní orgán prvního stupně o další možnost se k věci vyjádřit. Účastník řízení má však vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat, nikoli svou výpověď účelově upravovat s ohledem na její možné důsledky. Od cizince se nevyžaduje schopnost plné orientace ve složité problematice zákona o pobytu cizinců. Z žaloby ovšem není možné dovodit, jaké další poučení (jak v oblasti procesního, tak hmotného práva) mělo být žalobci správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu ještě poskytnuto. Z žaloby není možné dovodit ani to, které odpovědi žalobce byly „ztraceny v překladu“. Správní orgány dostatečně vysvětlily, proč nebylo přistoupeno k dodatečnému výslechu žalobce. Soud se s nimi ztotožňuje v tom, že žalobce měl možnost veškeré skutečnosti správnímu orgánu prvního stupně sdělit při výslechu dne 11. 4. 2017 a že neuvedl, které významné skutečnosti by měly být jeho dalším výslechem prokázány nebo vysvětleny. Na rozdíl od žalobce nemá soud za to, že by správní orgány považovaly jeho dodatečný výslech za účasti zástupce za jakési obtěžování, když žalobce ve své naivitě – nic zlého netuše – odpovídal tak, jak správní orgán potřeboval.
25. V této souvislosti soud připomíná, že správní řízení zahajovaná na žádost jsou ovládána zásadou dispoziční, a je v zájmu žadatele, aby k žádosti předložil veškeré potřebné náležitosti, tvrdil a prokázal splnění podmínek pro prodloužení pobytového oprávnění. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017-27, zaujal této názor: „Řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výslechu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila. Správní orgán prvního stupně pak v rozhodnutí dostatečně podrobně popsal, proč nepředstavuje pracovní činnost stěžovatelky samostatnou výdělečnou činnost.“ Zdejší soud nemá důvod se od učiněných závěrů odchylovat.

26. K replice žalobce předložil cestovní příkazy pro jednotlivé měsíce od srpna 2016 do dubna 2017. Žalobce však nijak nevysvětlil, proč tyto listiny nepředložil správním orgánům ve správním řízení. Je tu ovšem na místě zdůraznit, že při svém výslechu žalobce jednoznačně vypověděl, že od 5. 1. 2016 až do současné doby pracuje pouze v Holoubkově, nikoliv v Dýšině a v Tylově, a že od 5. 1. 2016 byl na služebních cestách jen v Holoubkově, na jiných služebních cestách nebyl. Současně nelze nevidět, že při výslechu dne 11. 4. 2017 žalobce předložil cestovní příkaz pro duben 2017, jehož úprava je odlišná od všech později předložených příkazů a jehož údaje se liší od údajů na později předloženém příkazu pro duben 2017. Chtěl-li žalobce následně prokázat, že rozsah jeho pracovních cest nebyl takový, jak uváděl při svém výslechu, pak bylo třeba například doložit kompletní pracovní výkazy zaměstnance za rozhodné období. Žalobce však správním orgánům žádné takové listinné důkazy nepředložil. Pokud by jeho dalším výslechem byla předchozí tvrzení popřena, věrohodnost jeho pozdější výpovědi by musela být podepřena právě takovými listinnými důkazy, jinak by se vzhledem k ostatním podkladům jevila jako účelová. Jak již bylo uvedeno výše, v řízení o žádosti je to žadatel, kterého tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní o skutečnostech rozhodných pro vyhovění jeho žádosti. Žalobce měl možnost na podporu svých tvrzení předložit správnímu orgánu prvního stupně listinné důkazy, minimálně v rámci seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 27. 4. 2017. Žalobce však ničeho takového neučinil, a to ani v rámci odvolacího řízení (a dokonce ani v žalobě samotné). Za těchto okolností nemůže soud správním orgánům vytýkat, že se blíže nezabývaly rozsahem pracovních cest žalobce.
27. Lze tak uzavřít, že soud v mezích žalobních bodů nedošel k tomu, že by žalobce byl na svých právech zkrácen napadeným rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení.

Rozhodnutí soudu

28. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

29. Žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnila, a proto bylo rozhodnuto, že náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. ledna 2021

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.